

MADÁR JÁNOS

A lét intelme

Székemből faragnak kopjafát.
Lassan temető lesz az ágy, az asztal.
Itt kell meghalnom értetek!
Micsoda törvény marasztal!

Végtelen közelít

Elfogy lassan szívünkéből az ég is.
Mint egy feketedő gyertyaszál, olyan a Nap.
Messzi tájak fényei remegnek körmeimtől.
Sebesült ujjaim jövőért vacognak.

Kezemben – – – – ország lüktet.
Nem veheti el senki a hegyeket tenyeremből.
Sem a szakadékok irgalmát addig.
Míg a lélekre megváltó kegyelem dől.

Újkori fohász

Sorsunkat nem tudjuk kikaparni.
Körmeink félholdja szomorúan néz.
Tenyerünkben a végső mozdulat.
Utolsó könnyörgés az összetett kéz.

Remegő ujjak kulcsolódnak egymásra.
Ima és imakönyvek sajdulnak velem.
Templomok zúgnak szavaimban!
Őrizd meg nyelvemet, Istenem!